

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: I. R., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Filipem Štípkem, advokátem,
sídlem Hradiště 96/6-8, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2015, č. j. 40061/15/5200-10422-709598,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 11. 2015, č. j. 40061/15/5200-10422-709598, jímž byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 6. 2014, č. j. 1598889/14/2501-24804-507531, tak, že se žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podle § 143 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřuje daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výši 48 750 Kč a současně vzniká povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 9 750 Kč. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v případě vkladů finančních prostředků provedených v roce 2009 na bankovní účty žalobce v celkové výši 1 197 000 Kč, které žalovaný posoudil jako ostatní příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů, zohlednil i výběry finančních prostředků v celkové výši 872 000 Kč. Žalovaný zaujal stanovisko, že došlo k reálnému navýšení majetku žalobce o 325 000 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správce daně ani žalovaný nezjistili skutkový stav věci tak, aby o něm nemohly být důvodné pochybnosti. Měl za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho tvrzeními týkajícími se původu dodatečně zdaňovaných finančních prostředků. Jak žalobce několikrát vypověděl, jednalo se o finanční prostředky ukrajinských občanů, kterým aktivně pomáhal při vyřizování dokladů potřebných pro legální pobyt na území České republiky. Jednou z podmínek k získání příslušných dokladů bylo kromě jiného doložení toho, že cizinci disponují určitou finanční hotovostí. Právě tato finanční hotovost byla cizinci ukládána na bankovní účet žalobce, který posléze s předmětnými finančními prostředky naložil tak, jak bylo mezi ním a cizinci domluveno. V žádném případě se nejednalo o žádný druh příjmů samotného žalobce, a to ani o příjem z podnikatelské činnosti, ani o ostatní příjem, na který odkazuje žalovaný. Domníval se, že jelikož se nepodařilo dostatečně prokázat, že dodatečně zdaňované peníze skutečně pochází z podnikatelské činnosti žalobce, přistoupil žalovaný k označení daných finančních prostředků jako „ostatní příjmy“, což je de facto zastřešující pojem pro všechny příjmy, které nelze zahrnout pod jiný druh příjmu. Tato klasifikace je dle názoru žalobce čistě účelová, vedená snahou přimět žalobce k platbě alespoň nějaké dodatečné daně, přestože nebyly zjištěny všechny potřebné skutečnosti pro řádné a spravedlivé doměření daně. Žalobce byl dále toho názoru, že se daňové orgány měly podrobněji zabývat řízeními na cizinecké policii. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl při tom, když daňové orgány zjišťovaly na cizinecké policii podrobnosti, lze pouze spekulovat o zákonném průběhu tohoto šetření. Žalobce nemohl posoudit, zda daňové orgány nekladly cizinecké policii účelové otázky, zda se zaměřily na všechny aspekty důležité pro řádné posouzení věci a zda se jejich šetření neomezilo jen na kusé zjištění informací vedoucích bez spojitosti s dalšími informacemi k potvrzení již vydaného dodatečného platebního výměru. Žalobce nechtěl v žádném případě daňové orgány z ničeho nařknout, spíše jen poukazoval na netransparentnost procesu získávání informací na cizinecké policii, jež mají dle názoru žalobce pro správné rozhodnutí ve věci markantní význam.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce neuvedl do daňového přiznání všechny své příjmy (1 197 000 Kč a 163 300 Kč), a byl proto vyzván k vysvětlení, zda předmětné částky nebyl povinen zdanit v rámci příjmů z podnikatelské činnosti. Žalobce nejprve uváděl, že měl plnou moc k zastupování občanů Ukrajiny v řízení u cizinecké policie. To bylo možno kvalifikovat jako podnikatelskou činnost (zprostředkování), ke které však žalobce nemá oprávnění. Dále poukázal žalovaný na to, že žalobce měl spoustu možností prokázat, že uvedené příjmy nemusel zahrnout do daňového přiznání. Jeho odpovědi v rámci dokazování nebyly dostačující. V rámci odvolacího řízení pak byly na pokyn žalovaného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provedeny žalobcem navrhované svědecké výpovědi, ani ty však neprokázaly tvrzení žalobce, že dané osoby zastupoval v řízení u cizinecké policie a poskytnuté finanční prostředky buď vracel přímo daným osobám, nebo znovu vkládal na svůj účet. Žalobce žádným způsobem ani neprokázal, že jeho příjmy by neměly být předmětem daně nebo že jsou od daně osvobozeny, ani k příjmům nedoložil žádné výdaje. Ty mu byly nejprve správcem daně odečteny ve výši 60 % jako paušální náklady příjmů z podnikání, poté žalovaným odečteny ve výši 872 000 Kč, což je výše výběrů finančních prostředků z předmětných účtů v roce 2009. Zároveň žalovaný příjmy žalobce překvalifikoval jako „ostatní příjem“ podle § 10 zákona o daních z příjmů, neboť ostatní příjem je každý, který nelze podřadit pod další druhy příjmů, tedy příjmy z podnikání, ze závislé činnosti a funkčních požitků, z kapitálového majetku a z pronájmu. Tak je to ostatně uvedeno v § 10 zákona o daních z příjmu. Pokud tedy nejde o příjmy, které nejsou předmětem daně, ani o příjmy podle § 6 až § 9 zákona o daních z příjmu, jde o ostatní příjmy, jejichž příkladný výčet daně ustanovení obsahuje.

4. Žalovaný dále uvedl, že veškeré relevantní informace a důkazní prostředky ke svým tvrzením měl poskytnout především sám žalobce. Je věcí každého daňového subjektu, jakým způsobem vede evidenci svých příjmů a výdajů, kdy u některých druhů příjmů není povinen vést účetnictví. Žalobce nevedl evidenci žádnou, proto bylo na něm, aby jinými způsoby prokázal původ a způsob použití předmětných částek. Daňový řád umožňuje správci daně posoudit závažnost jednotlivých důkazních prostředků, není však povinen vyhledávat důkazní prostředky ve prospěch poplatníka ani respektovat všechny důkazy předložené nebo navržené daňovým subjektem, a to v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů či v souladu se závěry rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 36/2011-108 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Povinností správce daně není provést veškeré důkazy navržené daňovým subjektem, ale je nutné provést důkazy, které mohou přispět ke správnému stanovení daně. Tuto zásadu žalovaný dodržel, neboť provedl svědecké výpovědi těch svědků, které žalobce navrhl a u kterých to bylo možné. Správce daně výzvou k prokázání skutečností ze dne 18. 10. 2012 vyzval žalobce k doložení, že specifikované vklady nebyly příjmy z podnikatelské činnosti, nebo že byly již zdaněny. V rámci odvolacího řízení byl žalobce výzvou ze dne 2. 3. 2015 opětovně vyzván k tomu, aby prokázal jednotlivé konkrétní vklady na účty v roce 2009 a 2010 od konkrétních osob, kdy konkrétně, od koho a v jaké konkrétní výši finanční prostředky přijal a jak s nimi naložil. Žalobce na tuto výzvu odpověděl prostřednictvím svého daňového poradce tak, že nemá žádné záznamy nebo evidenci o poskytnutých a vrácených částkách a že se jedná o dobu před pěti, resp. šesti lety a údaje si již nepamatuje. Žalobce dále uvedl, že nemá povinnost takové záznamy vést. Současně žalobce sdělil, že výsledky svědků prokázaly, že peníze vkládané na předmětné účty a vybírané z účtů byly částečně peníze dalších osob a částečně vlastní prostředky, cizí prostředky následně vrátil. Žalovaný k tomu uvedl, že provedené výsledky svědků neprokázaly ani přesné částky, ani že peníze byly použity na tvrzený účel a že by žalobce ukrajinské občany zastupoval před cizineckou policií. Žalobce tedy dle názoru žalovaného neunesl důkazní břemeno.
5. Žalovaný dále poukázal na to, že základním znakem místního šetření rozhodně není účast daňového subjektu, kterého se místní šetření týká. Proto nelze shledat nic nezákonného na faktu, že správce daně provedl místní šetření bez jeho vědomí a přítomnosti. Z místních šetření správce daně pořídil tři úřední záznamy. Z protokolu o nahlížení do spisu ze dne 27. 3. 2013 vyplývá, že daňový poradce žalobce nechal během daňové kontroly pořádit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kopii uvedených záznamů. Žalobce tedy měl k dispozici úřední záznamy a mohl se k nim vyjádřit, což však neučinil.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. V přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 žalobce uvedl příjmy ze závislé činnosti 357 186 Kč, příjmy z podnikání 65 200 Kč a ostatní příjmy z prodeje obchodního podílu 240 000 Kč. Podle protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 23. 5. 2012, č. j. 204238/12/214931501874, Finanční úřad v Ústí nad Labem (dále jen „finanční úřad“) zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 a 2010, a to v rozsahu tvrzení uvedených žalobcem v jednotlivých přiznáních za uvedená zdaňovací období.
7. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 6. 2012, č. j. 225382/12/214931501874, zástupkyně žalobce Ing. I. V. uvedla k částkám ve výši cca 300 000 Kč, že se při prodloužení pobytu musela na policii prokázat určitá výše hotovosti a složili se na ni spolu s ostatními. Kdyby tam ta částka nebyla, cizincům by nebyl prodloužen pobyt. Žádná potvrzení nemá, neboť policie žádné nevydává. Ke vkladu ve výši 82 000 Kč v roce 2010 uvedla, že se jednalo o peníze na pozvání, když někoho pozve, musí prokázat určitou finanční hotovost. Ostatní vklady jsou žalobcem vydělané peníze z prodeje obchodního podílu ze společnosti na Ukrajině.
8. Výzvou k prokázání skutečností ze dne 18. 10. 2012, č. j. 302460/12/214931501874, finanční úřad žalobce vyzval, aby do patnácti dnů od doručení výzvy prokázal, že peněžní vklady v celkové výši 1 197 000 Kč za rok 2009 a v celkové výši 163 300 Kč za rok 2010 vložené v hotovosti na bankovní účty, nesouvisely s jeho podnikatelskou činností, že neměly být zahrnuty v příjmech z podnikatelské činnosti, popřípadě že tyto příjmy byly již zdaněny daní z příjmů nebo jinou daní, či že tento příjem nebyl předmětem daně z příjmů, či že se jedná o příjem, který je předmětem daně z příjmů fyzických osob, ale je od daně osvobozen dle zákona o daních z příjmů. Jedná se o vklady na bankovní účet č. 1107002123/5500 dne 4. 2. 2009 (25 000 Kč), 8. 4. 2009 (32 000 Kč), 19. 5. 2009 (300 000 Kč), 21. 5. 2009 (350 000 Kč), 3. 7. 2009 (350 000 Kč), 9. 9. 2009 (50 000 Kč), 6. 11. 2009 (20 000 Kč), 22. 12. 2009 (20 000 Kč) a na bankovní účet 1928353043/0800 dne 8. 12. 2009 (50 000 Kč). Tato výzva byla zástupkyni žalobce doručena dne 22. 10. 2012.
9. V odpovědi na tuto výzvu žalobce uvedl, že spolu s Ing. I. V. pomáhal občanům Ukrajiny vyřizovat potřebná povolení k tomu, aby mohli na území České republiky legálně pracovat. Za osoby, kterým pomáhal vyřizovat příslušná povolení, označil tyto osoby: I. R., D. P., I. N. a I. R.
10. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 6. 12. 2012, č. j. 339486/12/214931501874, žalobce uvedl, že 350 000 Kč dostal za účelem prodloužení dlouhodobých pobytů pana R., P., N. a R. Ti měli peníze v dolarech, v České republice je vyměnili za české koruny a složili se na to, aby měli základní kapitál pro prodloužení pobytu v České republice. Ty peníze si od nich žalobce vypůjčil a vložil na účet, aby měl na účtu obrát. Poté se peníze vybraly a peníze se jim vrátily.
11. Podle protokolu o místním šetření ze dne 29. 1. 2013, č. j. 165536/13/2501-05401-501874, bylo místní šetření provedeno u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců, sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem. Zaměstnanec Ministerstva vnitra uvedl, že v cizineckém evidenčním systému se evidují pouze pobyty, adresy, víza, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doklady, nikoli zmocnění zástupci. K panu R. bylo zjištěno, že se v České republice zdržuje od 28. 2. 2005, dne 3. 8. 2009 podal žádost o změnu účelu pobytu na podnikání, doložena finanční hotovost 120 000 Kč, ve spise se nenacházela plná moc. K panu P. správce daně zjistil, že se v České republice zdržuje nepřetržitě od 8. 11. 2006, dne 5. 8. 2009 podal žádost o změnu účelu pobytu na podnikání, doložena finanční hotovost 120 000 Kč, ve spise se nenacházela plná moc. K panu N. bylo zjištěno, že se v České republice zdržuje od 29. 5. 2006, dne 1. 4. 2009 podal žádost o změnu účelu pobytu na podnikání, doložena finanční hotovost 120 000 Kč, ve spise se nenacházela plná moc. K panu R. správce daně zjistil, že se v České republice zdržuje od 3. 7. 2006, dne 9. 3. 2009 a dne 14. 10. 2009 podal žádosti o prodloužení pobytu za účelem zaměstnání, ke kterým nebylo třeba dokládat finanční hotovost, ve spise se nenacházela žádná plná moc.

12. Ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 17. 4. 2013 žalobce prostřednictvím svého daňového poradce uvedl, že částky vložené na bankovní účty žalobce nejsou zdanitelnými příjmy. Nejde o částky přijaté za poskytnuté služby, ale zčásti jde o jeho vlastní prostředky a zčásti o prostředky dalších osob, které jim byly vždy následně vráceny. Pomoc, kterou žalobce poskytoval osobám z jeho bývalé vlasti, byla přátelská, nezištná, poskytovaná bezplatně a pouze s cílem jim lidsky pomoci. K těmto tvrzením navrhl jako důkazní prostředek daňová přiznání žalobce za roky 2000 – 2008, z nichž plyne, že příjmy žalobce byly dostatečné k tomu, aby disponoval úsporami ve výši několika set tisíc Kč. Dále navrhl svědeckou výpověď Ing. I. V. a dalších osob, kterým žalobce v prověřovaném období pomáhal, a to M. H., G. C., V. V. a A. S. Dále upozornil na to, že správce daně nepřihlédl k výběrům z účtů v prověřovaném období.
13. Ve velmi obsáhlé zprávě o daňové kontrole č. j. 1575977/14/2501-05401-501874, která byla se žalobcem, jehož zastupoval jeho daňový poradce, projednána dne 17. 6. 2014, správce daně popsal svá zjištění učiněná v průběhu daňové kontroly a vyjádřil se k jednotlivým provedeným důkazům. Správce daně konstatoval, že žalobce neprokázal, že částky tvořící vklady na účty nejsou jeho příjmy, které dosáhl z podnikatelské činnosti ve zdaňovacím období roku 2009, a neměly tak být součástí příjmů z této činnosti v uvedeném zdaňovacím období ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
14. Na základě této zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečný platební výměr ze dne 20. 6. 2014, č. j. 1598889/14/2501-24804-507531, jímž doměřil žalobci za zdaňovací období roku 2009 daň z příjmů fyzických osob ve výši 71 280 Kč a penále 14 364 Kč.
15. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání ze dne 14. 7. 2014, které doplnil podáním ze dne 26. 1. 2015.
16. V rámci odvolacího řízení žalovaný uložil správci daně doplnění řízení o svědecké výpovědi M. H., G. C., V. V. a A. S. Dále žalovaný uložil správci daně, aby žalobce vyzval k prokázání jednotlivých konkrétních vkladů na účty v roce 2009 a 2010 od konkrétních osob, kdy konkrétně, od koho a v jaké konkrétní výši finanční prostředky přijal a jak s nimi naložil, resp. kdy, konkrétně komu a kolik vrátil.
17. Z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 2. 2015 soud zjistil, že svědkyně Ing. I. V. vypověděla, že pro žalobce v roce 2009 a 2010 vedla účetnictví, mzdy a administrativu a někdy chodila s lidmi na cizineckou policii jako tlumočnicka, pomáhala jim při vyřízení víz a prodloužení pobytu. Vklady a výběry na bankovních účtech žalobce prováděla na základě zmocnění k tomuto úkonu. Od lidí, co byli uvedeni na pozvánce, převzala zhruba 50 000 Kč až 100 000 Kč za osobu, ukázala je na cizinecké policii, a poté je osobám vracela, nebo je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vkládala na bankovní účet žalobce. Finanční prostředky, které od těchto osob převzala, si poznačila na papírek a po vrácení peněz jej zlikvidovala. Svědek V. V. do protokolu o ústním jednání ze dne 5. 2. 2015 uvedl, že v roce 2009 dal žalobci částku 150 000 Kč, jeho ušetřené peníze, za účelem vyřízení pobytu jeho manželky v České republice u cizinecké policie. Vypověděl, že mu žalobce vysvětlil, jaké papíry a hotovost k tomu jsou potřeba. Protože si to však manželka rozmyslela, žalobce mu celou částku vrátil. Svědek pak poslal peníze po známých manželce domů. Na území České republiky pobývá od roku 1998, nevzpomněl si, zda byl někdy se žalobcem u cizinecké policie. Svědek M. H. vypověděl, že žalobce mu pomáhal vyřizovat vízum pro manželku a dceru, a proto mu svědek půjčil 150 000 Kč, aby je ukázal na policii, kde se „dělala“ víza. Bylo to v roce 2009 nebo 2010. Svědek uvedl, že to byly jeho ušetřené peníze. K předání finančních prostředků žalobci svědek vypověděl, že peníze předal žalobci proti podpisu, o čemž sepsali doklad. Peníze žalobce svědkovi vrátil během měsíce poté, co je ukázal na policii. Svědek dále uvedl, že žalobce mu dal nějaké papíry a svědek je šel sám ukázat na policii, žalobce mu jen pomáhal. Svědek na území České republiky pobývá od roku 1994. Svědkyně A. S. do protokolu o ústním jednání ze dne 26. 2. 2015 uvedla, že na území České republiky pobývá asi od roku 2007. Žalobce jí pomáhal v roce 2009 „otvírat“ živnost. Dále uvedla, že možná v roce 2010 „dělali“ vízum, tenkrát se prodlužoval pobyt po dvou letech. Dále vypověděla, že žalobce s ní někdy chodil na cizineckou policii, někdy chodila sama, na cizinecké policii po ní chtěli ukázat peníze, že tady můžou být. Svědkyně vypověděla, že žalobci dala peníze v hotovosti, ten je tam ukázal, a pak je svědkyni vrátil. Bylo to asi 100 000 Kč.

18. Výzvou k prokázání skutečností ze dne 2. 3. 2015, č. j. 550853/15/2501-05401-501874, správce daně žalobce za zdaňovací období 2009 a 2010 vyzval, aby do deseti dnů od doručení výzvy prokázal jednotlivé konkrétní vklady na účty v roce 2009 a 2010 od konkrétních osob, kdy konkrétně, od koho a v jaké konkrétní výši finanční prostředky přijal a jak s nimi naložil, resp. kdy, konkrétně komu a kolik vrátil. Na tuto výzvu reagoval žalobce prostřednictvím svého daňového poradce písemností ze dne 10. 3. 2015, ve které uvedl, že nemá k dispozici přesné záznamy, nebo evidenci částek přijatých od konkrétních osob, ani o termínech jejich vrácení. Vzhledem k tomu, že se jedná o dobu před šesti lety, přesné údaje si nepamatuje. Vést záznamy o těchto transakcích nepředepisuje žádný právní předpis, a tudíž žádnou evidenci nevedl.
19. Dále bylo v odvolacím řízení opětovně provedeno místní šetření u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců, sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem. Podle protokolu o místním šetření ze dne 9. 4. 2015 bylo k osobě V. V. zjištěno, že mu na základě žádosti ze dne 19. 3. 2008 byl udělen trvalý pobyt, v té době se lepily pobytové štítky do pasu, a obdržel štítek s platností od 7. 5. 2008 do 7. 5. 2018. Žádost o udělení trvalého pobytu v roce 2008 podepsal a podal sám. V roce 2009 a 2010 o nic nežádal a nebyl nic vyřizovat, žádná plná moc nebyla ve spisové dokumentaci založena. K osobě pana C. bylo zjištěno, že si od roku 2005 vyřizoval dlouhodobé pobyty, které si prodlužoval. Dne 23. 3. 2009 jednal na cizinecké policii ve věci změny adresy ubytování a dne 20. 5. 2009 si prodlužoval povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, žádost podal osobně, finanční hotovost ani jiný doklad o finančních prostředcích nebyly k tomuto účelu předloženy. V protokolu o místním šetření ze dne 9. 4. 2015 bylo k osobě pana H. uvedeno, že v roce 2008 podal žádost o trvalý pobyt, který mu byl udělen dne 30. 6. 2008. Žádost o udělení trvalého pobytu v roce 2008 podepsal a podal sám, žádná plná moc nebyla ve spisové dokumentaci založena. K osobě paní S. bylo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zjištěno, že má dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání od 21. 6. 2006, dne 4. 3. 2009 podala žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, kterou podepsala a sama podala, k žádosti byla předložena finanční hotovost 120 000 Kč.

20. Žalovaný seznámil dle § 115 odst. 2 daňového řádu žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a vyzval žalobce k vyjádření se ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 25. 11. 2015.

Posouzení věci soudem

21. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
22. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, kterou spatřoval žalobce v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho tvrzeními týkajícími se původu dodatečně zdaňovaných finančních prostředků, neboť žalobce několikrát vypověděl, že se jednalo o finanční prostředky ukrajinských občanů, kterým aktivně pomáhal při vyřizování dokladů potřebných pro legální pobyt na území České republiky. Tuto námitku považuje soud za nedůvodnou. Žalovaný se na straně 6 a 7 odůvodnění svého rozhodnutí touto otázkou podrobně zabýval. Žalovaný k tomu konstatoval, že žalobcem navržené svědci se sice zdržovali na území České republiky, avšak v rozhodných obdobích buď na oddělení pobytu cizinců vůbec nejednali (Pan H. a V.), nebo k jednání nebylo (kromě paní S.) potřeba doložit finanční hotovost. Žalovaný poukázal na to, že se ve spisovém materiálu žalobcem označených osob nenachází žádná plná moc. Z toho žalovaný dovodil, že pokud uvedené osoby jednaly na cizinecké policii, nebylo to v zastoupení jinou osobou, nýbrž jednaly samy s výjimkou pana Castraveta, za něhož měla dne 29. 3. 2010 jednat blíže nezjistitelná osoba. Žalovaný konstatoval, že se ve spisových materiálech uvedených osob nenachází žádná potvrzení o výši předložených finančních prostředků, s výjimkou A. S., která k žádosti ze dne 4. 3. 2009, kterou si zařizovala sama, předložila hotovost 120 000 Kč. Žalovaný dále uvedl, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že na základě místních šetření u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců, se sice potvrdilo, že uvedené osoby v letech 2009 a 2010 pobývaly na území České republiky, současně však nebylo zjištěno, že žalobce či Ing. I. V. za tyto osoby na cizinecké policii jednali, a tudíž že skutečně přijímali finanční prostředky za účelem vyřízení úkonu u tohoto správního orgánu. Dále žalovaný vyčerpávajícím způsobem odůvodnil rozpory mezi provedenými svědeckými výpověďmi a zjištěními plynoucími z místních šetření u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců. Žalovaný uzavřel, že svědecké výpovědi žalobcem navržených svědků neprokázaly, že část vkládaných finančních prostředků na bankovní účty žalobce byly peníze dalších osob, které jim měly být vráceny. Tímto způsobem odůvodněné vypořádání konkrétní námitky v odvolacím řízení považuje soud za zcela dostačující a obsahující úvahy, které žalovaný při jejím vypořádání zaujal. Žalobou napadené rozhodnutí tedy není z tohoto pohledu nepřezkoumatelné.

25. Ve vztahu k dalším žalobním námitkám považuje soud za nezbytné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
26. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určující je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. 666/2005 Sb. NSS, všechny tyto rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.

27. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).
28. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Správci daně v obecné rovině svědčí oprávnění požadovat po daňovém subjektu prokázání původu a zdroje finančních prostředků. Vzniknou-li správci daně v souvislosti s předloženými listinami či jinými důkazními prostředky předloženými daňovým subjektem určité pochybnosti, je povinen tyto pochybnosti prokázat (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu].
29. V projednávané věci měl správce daně pochybnosti o tom, že peněžní vklady v celkové výši 1 197 000 Kč za rok 2009 a v celkové výši 163 300 Kč za rok 2010 vložené v hotovosti na bankovní účty žalobce nesouvisely s jeho podnikatelskou činností, že neměly být zahrnuty v příjmech z podnikatelské činnosti, popřípadě že tyto příjmy byly již zdaněny daní z příjmů nebo jinou daní, či že tento příjem nebyl předmětem daně z příjmů, či že se jedná o příjem, který je předmětem daně z příjmů fyzických osob, ale je od daně osvobozen dle zákona o daních z příjmů. Tyto pochybnosti odvozoval správce daně od toho, že předmětné vklady na účet žalobce nebyly zahrnuty v daňových přiznáních za příslušná zdaňovací období, přičemž žalobce správci daně nepředložil žádné listinné či jiné důkazní prostředky, které by prokazovaly původ finančních prostředků. Popsané pochybnosti daňových orgánů shledal soud důvodnými, jednoznačně a srozumitelně formulovanými a rovněž řádně prokazanými. Správce daně tak unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.
30. Prokázáním pochybností správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobce, který tak byl povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání, resp. v dalších podáních, tj. že předmětné vklady na jeho účty nebyly zdanitelným příjmem. Pokud žalobce tyto částky v daňovém přiznání nijak nezohlednil, bylo jeho povinností prokázat, že nebyly předmětem daně, byly od daně osvobozeny, případně již byly řádně zdaněny. Této povinnosti však nedostál.
31. Svědecké výpovědi svědků neprokázaly jeho tvrzení o jeho aktivní pomoci ukrajinským občanům s vyřizováním pobytu spočívající v tom, že od nich přijímal částky za účelem doložení potřebné hotovosti k žádostem o povolení pobytu a že by konkrétním osobám Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tyto finanční prostředky vrátil. Svědecké výpovědi jsou totiž v rozporu se zjištěními získanými v rámci místních šetření u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců, i stvrzením žalobce. Někteří označení svědci v rozhodném období buď u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců, vůbec nežádali o jakékoliv pobytové povolení (např. svědci H. a V.), nebo k jednání nebylo potřeba doložit finanční hotovost (pan C.). U žádného ze svědků ani dalších osob nebylo zjištěno, že je u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců zastupoval žalobce nebo jeho spolupracovnice Ing. I. V., jak tvrdil žalobce. Pokud jde o výpověď svědkyně S., která vypověděla, že měla v roce 2009 předat žalobci 100 000 Kč za účelem prodloužení pobytu, soud ve shodě se žalovaným tuto svědeckou výpověď hodnotí jako nevěrohodnou a v rozporu se zjištěními získanými v průběhu daňového řízení. V rámci místního šetření totiž bylo zjištěno, že paní S. předložila v hotovosti k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu ze dne 4. 3. 2009 částku 120 000 Kč, žádost přitom podala osobně, žádná plná moc, která by svědčila o tom, že ji zastupoval žalobce, se ve spisové dokumentaci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců, nenacházela.

32. Žalovaný též správně poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích svědků H., V. a S. a svědkyně Ing. V., která uvedla, že si od každé z uvedených osob převzala částky 50 000 Kč až 100 000 Kč, které jim pak vracela či je vložila na bankovní účet žalobce. Naproti tomu svědci H., V. a S. odlišně od svědkyně Ing. V. vypověděli, že peníze předávali přímo žalobci (tedy nikoli Ing. V.), přičemž svědci H. a V. dále uvedli, že každý z nich měl žalobci předat 150 000 Kč, tj. částku ve výrazně jiné výši, než uvedla svědkyně Ing. V.
33. Žalobcem navržené svědecké výpovědi tedy neprokázaly, že by žalobce či Ing. I. V. za tyto osoby na cizinecké policii jednali. Žalobce hodnověrným způsobem ani neprokázal, že v rozhodném období skutečně přijímal finanční prostředky za účelem doložení potřebné hotovosti k žádostem o povolení pobytu, tj. nebylo prokázáno, že část vkládaných finančních prostředků na bankovní účty žalobce byly peníze dalších osob, které jim žalobce vrátil. Je pravdou, že žalobce neměl povinnost vést účetní evidenci, nicméně jde pouze k jeho tíži, že o přijímání tvrzených finančních prostředků a jejich následném vracení konkrétním osobám neměl žádný záznam, doklad, seznam osob, od nichž peníze přijímal a kterým je následně vracel, či další důkazní prostředky, které by osvědčily jeho tvrzení uváděná v daňovém přiznání, resp. jeho dalších podáních.
34. Jelikož žalobce neprokázal, že by vklady na jeho bankovní účty ve zdaňovacím období roku 2009 v souhrnné výši 1 197 000 Kč nebyly zdanitelným příjmem, žalovaný správně podřadil uvedené příjmy pod ostatní příjmy ve smyslu § 10 zákona o daních z příjmů. Ostatními příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů jsou příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud však nejde o příjmy podle § 6 až § 9 citovaného zákona. Uvedené ustanovení obsahuje pouze demonstrativní výčet příjmů, o které by se mohlo jednat. Tento výčet přichází však v úvahu vždy až teprve tehdy, lze-li dospět k závěru o tom, že nelze příjem podřadit pod některé z předchozích ustanovení § 6 až § 9 (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006-50). V projednávané věci bylo zjištěno, že uvedené příjmy (vklady na účet) nepocházejí z podnikatelské činnosti žalobce, což žalobce ani netvrdil, a proto se nemůže jednat o příjmy ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů. Dále je zřejmé, že nejde ani o příjmy ze závislé činnosti dle § 6 zákona o daních z příjmů, ani o příjmy z kapitálového majetku či pronájmu dle § 8 a 9 téhož zákona. Zároveň však došlo ke zvětšení majetku žalobce o uvedené příjmy (vklady na účet), které nelze podřadit pod ustanovení § 6 až § 9 zákona o daních z příjmů, a proto žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správně hodnotil předmětné příjmy jako ostatní příjmy dle § 10 uvedeného zákona. Námitka žalobce, že jde o čistě účelovou snahu žalovaného přimět žalobce k platbě alespoň nějaké dodatečné daně, je proto nedůvodná.

35. Dále soud hodnotil námitku žalobce zpochybňující místní šetření provedená správcem daně, jelikož žalobce nemohl posoudit, zda daňové orgány nekladly cizinecké policii účelové otázky, zda se zaměřily na všechny aspekty důležité pro řádné posouzení věci a zda se jejich šetření neomezilo jen na kusé zjištění informací vedoucích bez spojitosti s dalšími informacemi k potvrzení již vydaného dodatečného platebního výměru. V této souvislosti soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, které zaujal ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91, v němž uvedl, že „[z]ákonodárce pro místní šetření (a vyhledávací činnost obecně) nestanoví na rozdíl například od výsledku svědka výslovně právo daňového subjektu účastnit se místního šetření, ani tomu odpovídající povinnost správce daně předem vyrozumět daňový subjekt o konání místního šetření (srov. § 96 odst. 5 daňového řádu). To odpovídá především účelu místního šetření, kterým je v obecné rovině získávání předběžných informací o daňových subjektech (popř. jiných osobách), jež by bylo možno poté využít v daňovém řízení ke stanovení daně ve správné výši. V každém případě se však jedná o pouhé zjišťování podkladových informací, či ‚mapování terénu‘ (viz rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Afs 60/2005). Nutnost přítomnosti daňového subjektu na místním šetření nelze dovodit ani z § 82 odst. 1, 2 a 3 daňového řádu ... Výše uvedená ustanovení pouze stanoví povinnosti daňového subjektu, resp. oprávnění správce daně, v případě, že je daňový subjekt místnímu šetření přítomen. Z povinností daňového subjektu pro případ jeho přítomnosti na místním šetření nelze nijak dovodit paušální povinnost správce daně daňový subjekt o místním šetření dopředu vyrozumět. Pokud jde o § 83 odst. 3 daňového řádu, ani z něj nelze dovodit povinnost správce daně o místním šetření dopředu informovat daňový subjekt, neboť z textu ustanovení nijak neplyne, že se daňový subjekt musí vždy místního šetření zúčastnit ... I přes výše uvedené je ovšem již ze samotného textu § 78 odst. 2 daňového řádu zřejmé, že provádění vyhledávací činnosti bez součinnosti s daňovým subjektem představuje výjimku, kterou správce daně nemůže využívat excesivně bez ohledu na práva daňového subjektu. Oprávnění správce daně je totiž výslovným odklonem od základních zásad daňového řízení, a to především zásady spolupráce (§ 6 odst. 2 daňového řádu) a zásady vstřícnosti (§ 6 odst. 4 daňového řádu). Výše uvedená východiska odpovídají i rozhodovací praxi NSS. Ta jasně stanovila, že místní šetření není nezákonné jenom proto, že se ho daňový subjekt nezúčastnil, protože o něm nebyl dopředu vyrozuměn (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 14/2011-97, a ze dne 18. 3. 2013, č. j. 2 Afs 78/2012-31). Nepřítomnost daňového subjektu z důvodu jeho nevyrozumění má především za následek, že je nutné zkoumat, zda správce daně během místního šetření nezjistil skutečnosti z důkazních prostředků, jejichž provedení se daňový subjekt musí osobně zúčastnit a musí o nich být ze zákona vyrozuměn. Pokud tomu tak je, nelze k nezákonně zjištěným skutečnostem přihlížet, nicméně správní orgán může vycházet z poznatků zjištěných samotným místním šetřením (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Afs 95/2012-37, který řešil rozdíl mezi zákonně získanými poznatky z listin získaných při místním šetření bez přítomnosti daňového subjektu a nezákonně získanými poznatky z výsledků konaných při místním šetření, o kterých měl daňový subjekt být vyrozuměn dopředu a měl právo se jich zúčastnit).“
36. Vycházejí z citovaného judikátu, se kterým se zdejší soud plně ztotožňuje, lze konstatovat, že provedená místní šetření nejsou nezákonná jen proto, že se jich žalobce nezúčastnil. Při

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

místních šetřeních nebyli vyslýcháni svědkové, ani nebyly prováděny jiné důkazní prostředky, jejichž provedení by se žalobce musel osobně účastnit. Správce daně toliko zjišťoval u orgánu veřejné moci informace o správních řízeních osob, které žalobce označil a kterým měl pomáhat vyřizovat povolení k pobytu na území České republiky. Soud konstatuje, že informace zjištěné v rámci místních šetření jsou zachyceny v protokolech o místních šetřeních, které jsou založeny ve správním spisu, a žalobce tak měl možnost se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim a případně navrhnout důkazní prostředky, jimiž by je zpochybnil. To však žalobce neučinil. Dále soud podotýká, že žalovaný jej podáním ze dne 16. 10. 2015 seznámil se zjištěnými skutečnostmi, mezi nimi i se zjištěními získanými v rámci místních šetření, na což daňový poradce žalobce reagoval v podání ze dne 22. 10. 2015 tak, že nikdy netvrdil, že na cizinecké policii za jednotlivé osoby vystupoval na základě plné moci, a to že spisový materiál cizinecké policie něco obsahuje, nebo že z něj něco nevyplývá, nemůže být posuzováno v jeho neprospěch. Žádné důkazní prostředky žalobce nenavrl ani nepředložil. Námitce zpochybňující zákonnost místních šetření soud proto nepřisvědčil, protože správce daně během místního šetření nezjistil skutečnosti z důkazních prostředků, jejichž provedení se daňový subjekt musí osobně zúčastnit a musí o nich být ze zákona vyrozuměn.

37. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že žalobce neprokázal, že by vklady na jeho bankovní účty ve zdaňovacím období roku 2009 v souhrnné výši 1 197 000 Kč nebyly jeho příjmem, tudíž neunesl důkazní břemeno. Žalovaný tak žalobci správně doměřil daň z příjmu fyzických osob za rok 2009 z částky 325 000 Kč, neboť žalovaný od vkladů na bankovní účty žalobce za rok 2009 odečetl výběry finančních prostředků z těchto účtů v celkové výši 872 000 Kč. S ohledem na výše podrobně popsání nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení a na to, že daňové orgány postupovaly v řízení tak, aby co nejúplněji zjistily všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, soud neshledal důvodnou obecnou námitku žalobce týkající se nedostatečnosti zjištění skutkového stavu. Soud tedy nezjistil žalobcem namítané porušení daňového řádu, ani toliko obecně tvrzené zkrácení žalobce na jeho právech. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. března 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)